

Szívhang

Szerellem ellen
nincs orvosság

Juliette Hyland
Doktor tervez...

Laura Iding
Kettős terápia

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Juliette Hyland, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

Eredeti cím: *A Stolen Kiss With The Midwife*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

© *Harlequin Books S.A., 2013 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

Eredeti cím: *Unmasking Dr. Serious* (NYC Angels 8/3)
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2015)

• Fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 780–781. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-169-3

A Szívhang a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Juliette Hyland
Doktor terveze...

1. FEJEZET

Quinn Davis ápoló- és szülésznő nem volt hajlandó a többi nővérhez hasonlóan kinézni a horizontra. Az erdőtűz már három hete tombolt, és tudta jól, merre terjed, és milyen veszélyt jelent.

– Hallottam, hogy kevesebb mint tizenöt százalékát tudják ellenőrzés alatt tartani – mondta Rhonda.

– Ó, ne! Reggel hallgattam a híreket, de átkapcsoltam a csatornát, mielőtt bármilyen számot mondtak volna – mondta Sherrie.

A tűz húsz százalékát sikerült megfékezni. Quinn folyamatosan tájékozódott a helyzetről, de a számokat megtartotta magának. Nem akart részt venni a beszélgetésben, mert attól tartott, elveszíti a nyugalmát.

Egy páciens vajúdott, most nem engedhette meg magának, hogy eltereljék a figyelmét. Leült egy székre, és megpróbálta kizárni Rhonda és Sherrie szavait. Mindketten délen laktak és ingáztak, így nem érintette őket a tűz. Azonban senki, aki ebben a kaliforniai régióban élt, nem hitte, hogy biztonságban van a bozóttűztől.

Amikor Georgia egy pácienshez hívta őket, és elhagyták a társalgót, Quinn megkönnyebbülten felsóhajtott. A következő pillanatban SMS érkezett a háziasszonyától: megkérdezte, biztonságban van-e. Gyorsan begépelte a választ, és visszafojtott egy zokogást, mert most már az evakuálás nem önkéntes, hanem kötelező volt.

Elfordította a fejét, hogy ellazítsa feszült nyakizmait.

Csak egy ház...

Nem, nem csak egy ház volt. Mielőtt aláírta a bérleti szerződést, soha nem lakott sehol fél évnél tovább. Tíz évig utazott egyik helyről a másikra, és két tengerészszákból élt. Nem épített ki kapcsolatokat semmilyen hellyel – vagy emberrel. A vérében volt, hogy mindig továbbálljon.

Legalábbis amíg el nem kezdett dolgozni a St. Brigit'sben.

Talán ez a büntetése azért, mert végre engedett a vágyának, hogy valamit a sajátjának tekinthessen...

Nem! Nem szabad így gondolkodnia.

Ráadásul áldás volt számára, hogy a legjobb barátjával dolgozhat együtt. Valójában legfeljebb egy évet akart itt maradni, de valami megfogta abban a bungalóban. Bár csak bérbe vette a bútorokat, úgy érezte, mintha az övé lenne a házikó. Soha nem érezte otthon magát sehol, még gyerekként sem. Sok mindent látott a világból, de sehol sem vert gyökeret. És hogy pont itt történt, Kaliforniában, az nem volt logikus, mert közvetlenül az egyetem után elhagyta az államot. Most pedig még azt is el tudta képzelni, hogy örökre itt éljen.

De most az otthonát a tűz fenyegette.

Nagyot nyelt. A valódi otthon iránti vágy kellemetlen. Talán ketyeg a biológiai órája... bár ez a magyarázat túl felszínes. A visszatérés más volt, mint amire számított. *Magát* érezte másnak.

Miért pont most? Annyi zűrös időszakon ment keresztül.

Elmerengve simította meg bal keze ujját. Még egy hónapja sem hordta az eljegyzési gyűrűt, amikor James bevallotta, hogy megcsalta az egyik nővérrel. És ezen ő nem volt különösebben meglepve. A vér szerinti anyja nem akarta, az örökbe fogadó szülei elvárásainak sem felelt meg – akkor miért hitte, hogy James más lesz?

Még csak nem is lett dühös, nem sírt, csak összehapokolt és továbbállt. Most pedig egy erdőtűz, amelyet pedig már sokszor látott, így megbillentette lelkiileg...

Nem hagyhatja, hogy az érzelmei irányítsák.

Keresztbe fonta a karját, és behunyta a szemét, hogy visszatartsa a könnyeket.

Egy héttel ezelőtt kartondobozba pakolta azokat a dolgokat, amelyek fontosak a számára, ha netán menekülnie kellene. Akkor miért nem hozta magával?

– Milyen arcot vágsz...

Milo egy csésze kávé nyomott a kezébe, és Quinn ivott egy kortyot, anélkül hogy kinyitotta volna a szemét. Keserű volt, de pont erre volt szüksége. És hálás volt minden figyelemelterelésért.

– Komolyan, Quinn. Mi a baj?

Milo térde megérintette az övét, amikor leült a vele szemközti székre. Quinn figyelmen kívül hagyta a bizsergést a lábában. Fáradt, és aggódik – csak ezért reagál ma így dr. Milo Russellre. Legalábbis ezt megpróbálta magának bebeszélni. Bár ugyanezt a bizsergést érezte tegnap reggel is... és minden más napon, amióta nyolc hónappal ezelőtt a férfi megölelte a repülőtéren.

Ez a fogadtatás megváltoztatott benne valamit, de most, majdnem egy évvel később még mindig nem tudta megmagyarázni ezeket az érzéseket.

Milo átható zöld szemekkel nézett rá, és Quinn majdnem hozzádólt.

Ő a legjobb barátja. Ő volt az oka, hogy elvállalta a munkát a St. Brigit'sben.

Magas volt, szőke, lélegzetelállítóan vonzó. A gödröcskői legendások voltak. Gyakran hallotta, ahogy más nők áradoznak róla. Quinn soha nem ájult el egyetlen férfitől sem, Milóval viszont állandóan vágott a fizikai kontaktusra.

Általános iskolás koruk óta legjobb barátok voltak. Még amikor a nyughatatlansága messzire vitte Quintt, akkor is mindvégig kapcsolatban maradtak. E-maileket írtak egymásnak, videohívásokat folytattak. Milo volt az egyetlen állandó a lány mozgalmas életében. Mindig megnevettette, megmentette és boldoggá tette.

Ez volt az első alkalom, hogy együtt dolgoztak. Quinn élvezte minden percét, még akkor is, ha folyamatosan küzdött az érzések ellen, amelyeket Milo ébresztett benne.

– Ma evakuálják a környékem lakóit.

Nem törődött a keze remegésével, újra szájához emelte a poharat. Az egyik becsomagolt kartondobozban fényképek voltak Milóról és róla, a férfi nővéréről és az anyjáról. Diana Russell egyedülálló anya volt, orvosként sokat dolgozott, de mindig szívesen fogadta őket. Ha ez a kartondoboz elég...

– El kell menned? – Milo előrehajolt, és cédrussamponja illata megcsapta a lány orrát.

Mi történt veled? Régebben soha nem vett észre az ilyen dolgokat.

Milo és ő itt szinte az összes szabadidejüket együtt töltötték. Milo segített neki kifesteni a bungalót, és sok estén tévéztek kettesben. Milo azonban soha nem említette, hogy többet szeretne.

Pedig ő mindig tudja, mit akar.

Quinn megcsóválta a fejét, és vállat vont.

– Molly vajúdik. Ismered a történetét.

A nő és a párja az elmúlt öt évben több meddőségi kezelésen vettek részt, és több vetélést is átéltek. Néhány évvel ezelőtt örökbe fogadtak egy kislányt, akit nagyon szerettek – és megdöbbenek, amikor Molly természetes úton végül mégis teherbe esett.

– Biztos megértené. – Milo megfogta Quinn kezét.

A lány szíve gyorsabban kezdett verni, de nem húzta vissza a kezét. Ma nem tudott távolságot tartani. Kinézett az ablakon, és megborzongott.

– Még ha most indulnék, se érnék oda, mielőtt lezárják az utakat. Nagyon mérges vagyok, hogy este nem hoztam magammal semmit.

– Miért nem? – Milo szelíden mosolygott. – A hírek...

– Azt hittem, még van pár napom. – Elszorult a torka. De soha nem sírt mások előtt, és ma sem fogja elkezdni. – Ismersz: ha kell, találok új helyet. – De elszomorította a gondolat, hogy esetleg újra költöznie kell. – Talán valahol, ahol télen havazik. – Aztán visszahúzta a kezét, és hátradólt.

Milo elhúzta a száját. Nem szerette, ha Quinn költözésről beszélt. Amikor utolsó videohívásuk során a lány közölte vele, hogy vele fog dolgozni a St. Brigit'sben, ragyogott az örömtől. Az emlék még mindig bizsergést keltett benne.

– Meglátjuk, van-e Alaszkában olyan kórház vagy rendelő, ahol szükség van szülésznőre és kiváló nőgyógyászra. Hószánnal közlekednénk.

Arcába szökött a vér, amikor Milo aggódva nézett rá.

– Quinn...

– Csak viccelek. Tudom, hogy soha nem tudnálak elcsalni L. A.-ból. Egy nap te fogod vezetni a szülészeti osztályt a Valley Generalban. Láttam a tábláidat. – Megpaskolta a kezét.

Milo határozott karriertervet követ, nem kalandot hajszol.

Quinn energikusan felállt, és kiitta a kávéját.

– Gondolkodnunk kellene rajta, hogy esetleg megfordul a szél, és evakuálnunk kell a szülészetet.

– Quinn... – Milo is felállt, és gyorsan megölelte.

A lány legszívesebben újra hozzásimult volna. Vagy elmenekül. De nem tudott mozdulni.

– Megértem, hogy aggódsz, tudom, mennyit jelent neked az a romos kis bungaló.

Quinn keresztbe fonta a karját, és szúrós pillantást vetett rá.

– Nem élhet mindenki elegáns belvárosi lakásban, dr. Russell – mondta élesebb hangon, mint akarta.

– Bocs, nem úgy értettem – motyogta Milo.

Bár szolgálatban voltak, Quinn vágyott rá, hogy hozzábújjon. Mindenki tudta, hogy jó barátok, nem gondolnának semmit, ha így látnák őket.

De a szíve többet akart. És nem mert kockáztatni.

A szülei nem akarták. Az öccsével, Asherrel már évek óta nem beszélt. Még a volt vőlegényének sem volt elég. Ha Milóval megváltozik a kapcsolata... Ha elveszítené, teljesen egyedül maradna. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy elveszíti az egyetlen embert, akire mindig számíthatott.

Kissé eltávolodott, és felemelte az üres poharat.

– Köszönöm a koffeinadagot. – Az ajtóhoz ment, a poharat a szemetesbe dobta, aztán hátranézett.

– Meg kell nézнем Mollyt.

Ennek véget kell vetnie. Milo és ő csak barátok. Összetartottak a nehéz tinédzserkorban, a szakmai életben, az ő balul végződött eljegyzése és Milo rövid házassága idején. Senki sem ismeri nála jobban. Senki sem tudja úgy a földön tartani, mint Milo.

Senki sem érezte vele jobban, hogy szükség van rá.

Ismét összeszorult a mellkasa. Egyszerűen csak magányos, és otthonra vágyik. Össze van zavarodva. Ennyi az egész.

Quinn illata még mindig a levegőben lógott, amikor Milo a lány után nézett. Nincs jól, és szüksége volt egy vállra, amelyre támaszkodhat. De ami mindig oly egyszerű volt, miért vált ilyen nehézé, amióta vele dolgozik?

Mi van, ha Quinn észreveszi, hogy mindig egy kicsit túl sokáig öleli? Hogy vágyik a közelségére?

Több mint tíz évbe telt, mire egy épületben dolgoztak, de az érzések, amelyek előtörték, amikor a repülőtéren átölelte, nem voltak plátóiak. Nem tudta, mikor vált a barátságuk többé, Quinn viszont soha nem utalt arra, hogy többet akarna. És ő semmiképpen sem akarta elveszíteni.

Évekkel ezelőtt egyszer összeszedte a bátorságát, hogy megkérdezi, nem akar-e vele randizni, de amikor megjelent nála virággal, Quinn épp a lakótársával ünnepelte, hogy aláírta az első szerződését. Annyira gyönyörű volt, és olyan boldognak tűnt. „Ez biztos telepátia a legjobb barátok között” – mondta Milo, gratulált neki, és átadta a csokrot.

Aztán elzárta szívében a kimondatlan kérdést. Quinn mindig arról beszélt, hogy egyszer elhagyja Kaliforniát, és ő nem akarta akadályozni a terveit. Az álmok és a célok fontosak – ezt tanította neki az apja.

És ő azt akarta, hogy Quinn boldog legyen, bármennyire is távol van tőle...

Milo elfojtotta a vágyat, mely állandóan kísérté. Tudta, hogy a St. Brigit's csak egy átmeneti állomás Quinn számára. Egy nap tovább fog lépni. Ő viszont szerette Kaliforniát, és itt akart maradni.

És mégis, folyamatosan kereste a jeleket, hogy esetleg Quinn is szeretné-e kideríteni, van-e köztük valami több. Bár az esze azt súgta, hogy csak képzelődik, továbbra is reménykedett. Amikor a múlt héten együtt mentek moziba, véletlenül megérintették egymás kezét, és Quinn olyan mosollyal nézett rá, hogy majdnem elgyengült.

Ezeket a gondolatokat, az érzéseket, amelyek előtörték, amikor a közelében volt, az álmokat, amelyekből felébredt, korábban mindig el tudta nyomni. De most, hogy mindennap látta, egyre erősebb lett benne a gondolat, hogy Quinn kiegészíti őt, kitölti benne az űrt.

Ez az űr már a Quinn-nel való találkozása előtt is létezett. Az óta az este óta, amikor apja többé nem jött haza. Az űr, amelyet a halála hagyott az életében, még mindig elnyeléssel fenyegette, és a kevés emlékebe kapaszkodott, amelyek megmaradtak neki.

Quinn képessége, hogy mindig újrakezdje, mindig lenyűgözte. Hogy maga mögött hagyja a múltat, ha új lehetőség kínálkozik. Meglátott valamit, és megragadta az alkalmat, bízva benne, hogy minden a helyére kerül.

Milo a távoli dombokra nézett, és sóhajtott. De bárcsak előrelátóbb lett volna, és betette volna a cuccait a kocsiba... Vajon a bungaló átvészeli a tüzet? Remélte, hogy igen. Nem egy nagy szám, de Quinn imádja.

– Látszik a baba feje, de beragadt! – kiáltotta Rhonda a következő pillanatban, tökéletes alkalmat adva Milónak, hogy ismét a munkájára koncentráljon.

– Nem tudok – kiáltotta Molly, és hátrahajtotta a fejét.

– Dehogyan. Csak lélegezz tovább. És a következő fájásnál nyomj, amennyire csak bírsz – utasította Quinn nyugodtan, miközben Molly újra felkiáltott.

Mivel már egy órája nyomott, ki volt merülve, és frusztrált volt. Quinn a monitorra pillantott. A baba szívverése még normális volt, de minél tovább tart a szülés, annál nagyobb az esélye, hogy sürgősségi császármetszést kell végrehajtaniuk.

– Olyan fáradt vagyok – mondta Molly erőtlenül.

– Tudom – válaszolta Quinn együttérzőn. – De már majdnem megvan. Julian, segíts neki felállni – utasította a leendő apát. – Te pedig készülj fel a nyomásra, Molly.

Mindketten megtették, amit kért. A következő pillanatban a monitor sípolni kezdett, és Molly fájdalmas arcot vágott.

– Most. Nyomj! – utasította Quinn.

Molly sikított, és tovább nyomott.

Quinn megkönnyebbülten felsóhajtott. A kisbaba arca tökéletes volt.

– Jól csinálod, anyuka. Most még egyszer-kétszer nyomj, és meg is van.

Valaki odalépett mellé, és tudta, hogy Milo az. Megkérte Rhondát, hogy biztonság kedvéért hívja ide.

A sípolás gyorsult, és Quinn röviden rámosolygott Mollyra.

– Még egyszer.

Molly nyomott, és néhány másodperc múlva a kis csomag Quinn karjában landolt. A fiú láthatóan teljesen egészséges volt, és hangosan felsírt.

Egy pillanatra Quinn azt kívánta, bárcsak az ő gyereke lenne. Ez olyan vágy volt, amelyet az utóbbi időben nehezen tudott figyelmen kívül hagyni. De annyi oka volt. A vágy, hogy találjon valakit. Hogy legyen egy társa, aki fogja a kezét, amikor világra hozza a közös gyermeküket.

Valaki, aki elfogadja olyannak, amilyen...

Molly mellére tette a síró kisbabát, és mosolyogva azt mondta:

– Gratulálok, Molly és Julian. Újra szülők lettetek.

A méhlepény problémamentesen jött ki, és néhány perccel később Milo átvitte a babát a szomszéd szobába megvizsgálni, míg Quinn Mollyról gondoskodott. Amikor a baba újra az anyja karjában volt, Julian elővette a telefonját, és tárcsázott. Néhány másodperc múlva egy kisfiú arca jelent meg a kijelzőn.

– Most már nagy testvér vagyok? – Owen ragyogóan mosolygott az anyja mellén fekvő babára.

– Igen – suttogta Molly. – Ő Adam, a kisöcséd. – Ásítva integetett neki.

– Anyu fáradt, de a nagyfiú később idejön veled – mondta Julian.

– Megígéred? – kérdezte Owen.

– Megígérem. – Julian felemelte a hüvelykujját. – Szeretlek, bátyó.

Quinn szíve összeszorult. Most mennie kell. Molly jól van, és a két fiatalnak egyedül kell időt töltenie újszülött fiukkal.

De nem ez volt az oka, hogy összeszorult a szíve, mint azt be kellett ismernie. Soha nem tudott jól hazudni magának.

Amikor kilépett a szülőszobából, utolérte a múlt. Emlékeztette magát, hogy Molly és Julian mások, mint az ő szülei: ők egyformán fogják szeretni a gyerekeiket. Az ő szülei is évekig próbálkoztak gyerekkel, és sok sikertelen kísérlet után örökbe fogadták őt – egy újszülött kislányt, akit egy tűzoltóságnál hagytak.

Ha szerették is akkoriban, már nem emlékezett rá. Testvére, Asher – a régóta várt, vágyott gyermek – nem sokkal a második születésnapja előtt jött a világra. És ő szinte egyik napról a másikra betolakodóvá vált. Ha visszaadhatták volna...

A falnak dőlt, és mély levegőt vett. Ez a nap túl érzelmes volt.

– Pont olyan, mint az anyám.

Egy másik újdonsült anyuka halkán elsuttogott szavai, aki újszülöttjével elhaladt mellette, még jobban felkavarták az érzelmeit.

Valahányszor valaki megjegyezte, hogy fekete hajával és sötét szemével teljesen másképp néz ki, mint szőke, kék szemű családja, azt kívánta, bárcsak anyja nevetve hárítaná a megjegyzést. Kitálalna egy sötét hajú dédapát, vagy azt mondaná, hogy örökbe fogadták, és tudatosan választották ki. Ehelyett Carolyn Davis mindig nyugodtan kijelentette, hogy valójában nem az ő lánya.

Amikor szülei röviddel az érettségi után meghaltak autóbalesetben, megtudta, hogy mindent az öccsére hagytak, őt meg sem említették a végrendeletben.

Aztán elvesztette az öccsét is. Már nem válaszolt a hívásaira, és átvette a szülei ügyvédi irodáját. Quinn ismét csalódott, mert remélte, hogy legalább baráti kapcsolatot tud majd kialakítani vele.

Mindazonáltal megtalálta a helyét – legalábbis a munkájában. És mégis vágyott rá, hogy szeressék, hogy legyen családja, amely elfogadja olyannak, amilyen.

– A két srác alaposan lefoglalja majd Mollyt és Juliant – hallotta Milo szavait.

– Az biztos. – Quinn kinyitotta a szemét. – Jól vagyok.

Talán egyszer majd el is fogja hinni, ha elégszer ismételteti.

– Nem kérdeztem. – Milo a falnak dőlt, és karját a vállára tette.

Quinn ellökte magát a faltól, és mosolyt erőltetett magára.

– De akartad. Telepátia a legjobb barátok között.

Milo mosolygott, és a gödröcskéje látványától Quinn megborzongott. Barátságuk határai egyre inkább elmosódtak.

Gyorsan rábökött az órájára.

– Én végeztem, úgyhogy megyek... – Elhallgatott, amikor eszébe jutott, hogy nem mehet haza.

– Nem jössz hozzám? Én is végeztem – mondta Milo.

Ha igent mond ebben az érzelmileg rendkívüli állapotban, az katasztrófával végződhet.

– Nem – válaszolta röviden.

Milo összeráncolta az orrát, jelezve, hogy aggódik, és meg van bántva.

– Itt alszom – folytatta Quinn hangsúlyozott derúvel. – Akkor randizhatok az egyik ügyeletes szülésznővel.

Milo bólintott, de még mindig megbántottnak tűnt.

Quinn nézte, ahogy elmegy. Legszívesebben követte volna, és megmondja neki, hogy mégis vele megy. De ő a barátja. Ha megváltozna közöttük valami, azzal sokat veszíthetne.

De mi van, ha mindent megnyerne?

Amíg nem tudja kézben tartani az érzéseit, távolságot kellett tartania.

2. FEJEZET

Quinn sötét haja az arcába hullott, egyenletesen lélegzett, lábai lelógtak a kanapéról. Milo sóhajtott, amikor meglátta a gyűrött párnát a feje alatt. Ő is sokszor aludt már ezen a bútorszörnyetegen. Quinn teljesen el lesz gémberevedve, amikor felébred.

Ha este vele ment volna, most pihent és friss lenne. De tudta, milyen fontos neki a függetlenség. Szinte egész életében a saját lábán állt. Mégsem kellene *mindent* egyedül csinálnia. Sok mindent megkaphatna tőle.

A függetlenség egy dolog, a makacsság egy másik. Ha ma műszak végéig nem vonják vissza az evakuálási utasítást, akkor rá fogja beszélni, hogy lakjon nála, amíg a tüzet meg nem fékezik.

Legszívesebben megpofozta volna magát, mert a gondolatra gyorsabban kezdett verni a szíve.
Szedd össze magad!

Lehet, hogy a bungaló már lángokban áll. Kijózanító gondolat...

Odament Quinnhez, megfogta a vállát, és gyengéden megrázta.

– Quinn.

Mindig is mélyen aludt. Most mosoly játszott az ajkán, és felé fordult.

– Milo, én...

Mit akart mondani? Milo nagyon szerette volna hallani a következő szavakat.

De Quinn még nem ébredt fel teljesen. És csak mert ő róla álmodott, nem kell neki is óróra álmodnia.

Újra megrázta a vállát.

– Quinn.

Ainsley Dremer férje felhívta, hogy a feleségénél megkezdődtek a fájások. Minden elő volt készítve az otthoni szüléshez, de a két szülésznőnek el kellett hagynia a lakóhelyét, és nem voltak elérhetők, így Quinn-nek kell helyettesíteni.

Meleg ujjak érintették Milo ujjait, és hirtelen hőhullámok árasztották el a testét.

– Milo? – A lány mosolygott és elpirult, amikor találkozott a tekintetével. – Mennyi az idő?

– Ideje munkába állni. – Milo rákacsintott. – Ainsley Dremer vajúdik. Sherrie-nek és Heathernek ki kell üríteniük a házukat, szóval mindkettőnknek dolgoznunk kell.

Quinn felült, és megmozgatta a vállát. Grimaszolt.

– Ez a kanapé nem alvásra való – mondta Milo.

Legszívesebben megmasszírozta volna a vállát. Régebben gyakran tette hosszú munkamegbeszélések után az egyetemen, vagy a Los Angeles-i látogatásai során. Baráti gesztus volt, de most túlságosan intimnek tűnt.

– Aludtam már rosszabb helyen is. – Quinn megmasszírozta a nyakát. – Hányadik hétnél tart Ainsley? Sherrie volt a szülésznője. Szerencsére a terhesség példásan alakult.

– Negyvenedik hét plusz két nap. Amikor a férje hívott, már rendszeres fájások jelentkeztek. Szóval indulás!

Milo az ablakra nézett. A nap csak két óra múlva kel fel, de fénye megvilágította a távoli dombokat.

– Néhány mérföldre laknak az önkéntes evakuálási területtől.

Quinn követte a tekintetét.

– Megfordult a szél? Vagy megfordul ma?

Persze kíváncsi, hogy a bungaló túlélte-e az éjszakát, de Milo erre nem tudott válaszolni.

– Ezt mástól kérdezd.

Quinn a fürdőszobába ment.

– Adj öt percet, aztán indulhatunk. – Mielőtt becsukta az ajtót, hozzátette: – És ne edd meg az összes croissant-t. Láttam a zacskót a hátad mögött.